

Arrest

nr. 39 711 van 3 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 10 augustus 2009 een asielaanvraag in. Op 30 november 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Swabi. Uw familie zou verschillende handelszaken gehad hebben, waaronder twee autowinkels. Een van deze autowinkels bevond zich in Peshawar, de andere in Mingora, Swat. Daar uw vader al wat ouder was, hield u de zaken van de familie in het oog. Op 12 mei 2009 zou een grote groep van wel 50 Talibani uw winkel in Mingora opgezocht hebben. Ze zouden twee auto's meegenomen hebben. Uw werknemer, Asim, zou u gewaarschuwd hebben en tevens zou hij dit bij de politie in Mingora aangegeven hebben.

Er zou geen "FIR" (First Information Report) opgesteld zijn. Eind mei 2009 zou u van een vriend vernomen hebben dat de politie naar u op zoek was in uw huis te Hyatabad. Een van uw auto's was immers gebruikt voor terroristische activiteiten, waaronder een ontvoering. Bij een checkpoint zouden er schoten gewisseld zijn tussen de politie en de Taliban. Hierbij werden de gegevens van uw auto genoteerd. Volgens hetgeen u vernam zoude de Pakistaanse autoriteiten u aangeklaagd hebben onder art. 7 ATA (Anti- Terrorism Activity, volgens u). U zou zich bij een vriend verstopt hebben en af en toe reisde u naar uw geboortedorp Swabi. Ondertussen zou u vernomen hebben dat de Taliban uw huis geregeld opzocht. Ze zouden u beschuldigen van het doorspelen van delicate informatie. U werd uitgenodigd om u te verantwoorden voor hun eigen tribunaal. U zou naar Karachi gevlucht zijn. U zou op 9 juli 2009 Pakistan per schip verlaten hebben. Na aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw vader sinds juni 2009 verdwenen is. Jullie zouden niet geweten hebben of hij door de autoriteiten of door de Taliban meegenomen is. Ondertussen zou u een vermoeden hebben dat hij ontvoerd is door de "Lashkar-e-Islam". Uw vrienden zouden een advocaat voor u geregeld hebben die hoop had op de goede afloop van de zaak tegen u. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, schooldocumenten, een domiciliëring, een eigendomsakte van uw huis in Hyatabad en een brief van het UNHCR. Na uw gehoor stuurde u een "FIR" (First Information Report) op.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Zo wist u uw bewering dat u een band heeft met Mingora, Swat niet geloofwaardig te maken. U verklaarde dat uw familie al een kleine tien jaren een autowinkel in deze stad heeft, maar toch wist u geen enkel document voor te leggen dat zou kunnen wijzen op het bestaan van deze winkel en uw band hiermee. Nochtans dienen er vele documenten te bestaan, daar het om een handelszaak gaat. Dat u geen enkel document over deze winkel weet voor te leggen, breekt de geloofwaardigheid van uw band met de stad Mingora te Swat af, wat dan weer een negatieve invloed heeft op de algemene geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Daar u verklaarde zaken te doen in Mingora, Swat, mag men er voorts vanuit gaan dat u weet zou hebben van de algemene situatie in de stad en meer specifiek de mogelijke gevechten tussen de Taliban en de regeringstroepen de afgelopen jaren. Deze mogelijke gevechten zouden voor u als zakenman immers een serieuze financiële aderlating betekenen. U bleef hier echter zeer vaag en algemeen over. U kon geen enkel concreet incident aanhalen. U wist geen enkel gevecht dat in Mingora plaatsvond te schetsen of te plaatsen in de tijd; u wist enkel zeer algemeen aan te halen dat er gevochten werd (gehoorverslag CGVS p. 10, 11). Zo verklaarde u dat de Pakistaanse autoriteiten twee jaren geleden begonnen met operatie "Rah-E-Rast", terwijl uit publieke informatie blijkt dat deze operatie pas in mei 2009 begon (gehoorverslag CGVS p. 10). Zelfs ondanks het herhaaldelijk opnieuw stellen van deze vragen, gaf u nooit een rechtlijnig en concreet antwoord. Wat meer is, het is duidelijk dat u probeerde een antwoord te vermijden. Zo werd u uitdrukkelijk naar de militaire strijd te Mingora gevraagd en u antwoordde met aanslagen op de politicus Afzal Khan Lala (gehoorverslag CGVS p. 10). Ook over deze aanslagen bleef u uiterst vaag; zo wist u niet waar of wanneer ze plaatsvonden (gehoorverslag CGVS p. 10). Voorts beweerde u dat de Taliban vele mensen afslachten in de regio, maar opnieuw kon u geen enkel concreet voorbeeld geven dat betrekking zou hebben op de stad Mingora (gehoorverslag CGVS p. 12). Er kan dus geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering enige binding te hebben met de regio Swat en meer bepaald de stad Mingora. Deze vaststelling breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af die onlosmakelijk verbonden is aan uw banden met deze regio.

Dat uw ingeroepen vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten en de Taliban ongeloofwaardig is, blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo beweert u aangeklaagd te worden in Pakistan. Uw kennis en interesse in deze aanklacht was echter dusdanig laag dat hier geen geloof meer aan gehecht kan worden. U beweerde aangeklaagd te worden in een "FIR" onder artikel 7 "ATA". U beweerde dat "ATA" voor "Anti- Terrorism Activity" zou staan, terwijl dit eigenlijk "Anti Terrorism Act" dient te zijn (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts wist u niet waar dit art. 7 mogelijks voor zou kunnen staan, terwijl uit algemene informatie blijkt dat dit artikel verwijst naar de mogelijke straffen, maar niet naar een concrete beschuldiging (gehoorverslag CGVS p. 6). U wist dan ook niet of u in de "FIR" ook onder andere artikels beschuldigd werd. De reden hiervoor is dat u de "FIR" nooit gezien heeft (gehoorverslag CGVS p. 7). Het is dan ook bevreemdend dat u wel de mogelijks straf wist, maar niet de inhoud van de beschuldiging tegen u (gehoorverslag CGVS p. 6). U beweerde dat uw advocaat

dit gezegd zou hebben, maar is weinig geloofwaardig dat een advocaat enkel een strafmaat zou doorgeven aan zijn cliënt, maar niet de exacte inhoud van de aanklacht. U verklaarde dat u mogelijks ook voor ontvoering beschuldigd werd, maar u gaf aan dat u dit eigenlijk niet zeker wist (gehoorverslag CGVS p. 7). Voorts beweerde u dat u slechts sinds ongeveer september 2009 (een maand voor uw gehoor op het CGVS) over een advocaat beschikt in Pakistan, terwijl de klacht reeds in mei 2009 opgesteld werd (u kende overigens de datum waarop de klacht opgesteld werd niet, zie gehoorverslag CGVS p. 6). U zou deze advocaat niet zelf ingehuurd hebben, noch zou u hem ooit persoonlijk gecontacteerd hebben (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). Uw interesse voor deze klacht tegen u was dan ook opvallend laag. Daar u tussen mei en juli 2009 nog in Pakistan verbleef, had u toen reeds een advocaat kunnen contacteren. U beweerde dat u dit niet durfde daar u vreesde voor uw ontvoerde vader. Hier staat echter tegenover dat uw vader in juni 2009 ontvoerd werd, en dat u dit pas vernam na uw aankomst in België (gehoorverslag CGVS p. 7). Uw vrees voor uw vader had u dus niet moeten weerhouden om tussen mei en juli 2009 reeds een advocaat te contacteren in Pakistan. Hoewel u blijkbaar nog niets concreets wist over de aanklacht tegen u, schatte u haar toch dusdanig ernstig in, dat u besloot om Pakistan te verlaten. Het weinige dat u van uw klacht weet is dan ook gebaseerd op informatie van derden. Zo beweerde u dat er bewijs in uw voordeel was, maar u wist niet zeker welk bewijs, noch wist u wie dit bewijs bekomen heeft (gehoorverslag CGVS p. 8). Ook wist u niet of uw zaak al doorgegeven was aan een rechtbank, noch wist u of er buiten de "FIR" (die u nooit zag) nog mogelijks andere juridische documenten uitgevaardigd waren in de procedure tegen u (gehoorverslag CGVS p. 8). Gezien al deze onzekerheden lijkt het aannemelijk dat u reeds veel eerder een advocaat contacteerde. Wat meer is; uit uw gehoor blijkt zelfs dat hoewel uw vrienden reeds een maand geleden een advocaat voor u geregeld hebben, u zelfs de moeite nog niet heeft genomen om deze man officieel aan te stellen zodat hij kan beginnen met uw zaak te behandelen (gehoorverslag CGVS p. 8). Uw complete gebrek aan interesse en initiatief breekt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees volledig af. Het is in dit licht dan ook bevreemdend dat uw zaak er volgens uw advocaat goed uitziet (gehoorverslag CGVS p. 8). Daar deze man duidelijk nog niet over uw juridische documenten kan beschikken, kan hij moeilijk een oordeel vellen over de haalbaarheid van deze zaak. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor de Pakistaanse autoriteiten.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw banden met Mingora, Swat, noch aan uw beweerde vrees voor de Pakistaanse autoriteiten, komt ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor de Taliban, die hieraan onlosmakelijk verbonden is, in het gedrang. U beweerde dat uw auto's door de Taliban voor terreuractiviteiten gebruikt werd (dit zou ook de reden zijn dat de autoriteiten u zoeken), maar u bleef hier zeer vaag over. Zo beweerde u dat uw auto bij een ontvoering en een "soort terroristische activiteit" gebruikt werd, maar u kende hier geen enkel detail over (gehoorverslag CGVS p. 9). Zo wist u bv. niet wie ontvoerd werd met uw auto (gehoorverslag CGVS p. 9). U gaf aan dat u de volledige details over de terroristische activiteiten waarbij uw auto's betrokken waren, pas te weten zou komen wanneer u uw "FIR" onder ogen zou krijgen (gehoorverslag CGVS p. 9). Opnieuw toonde u een volledig gebrek aan interesse in een zaak die blijkbaar voor u ernstig genoeg was om uw thuisland te verlaten. Gezien bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees. Het is in dit licht dan ook bevreemdend dat u na uw gehoor plots toch de desbetreffende "FIR" wist voor te leggen. Het gaat hier echter enkel om een kopie, die slecht leesbaar is, waardoor de authenticiteit niet gegarandeerd kan worden. Bovendien blijkt uit de inhoud dat er nergens naar u bij naam verwezen wordt; er wordt enkel naar een auto waarvan u beweert dat het uw auto is, verwezen. Daar u op geen enkele manier uw band met deze auto aannemelijk kunt maken, heeft u dan ook niet aangetoond dat dit "FIR" op u betrekking heeft.

Tenslotte kan er ook maar weinig geloof worden gehecht aan uw vluchtroute. U verklaarde per schip vanuit Karachi naar Europa gereisd te zijn, maar buiten de kleur van dit schip kende u geen enkel ander detail (zoals naam, vlag, vracht, bemanning,...) van dit schip waar u toch een maand op verbleef (gehoorverslag CGVS p. 5). U wist zelfs niet te zeggen of het schip onderweg ergens aanmeerde (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook beweerde u een eigen paspoort in Pakistan gehad te hebben, maar u zou hier niet aan kunnen geraken. Daar uw reisroute niet geloofwaardig was en daar u over uw eigen paspoort beschikte, ontstaat de indruk dat u mogelijks Pakistan verlaten heeft, met gebruik van uw eigen paspoort. Ook dit element breekt uw ingeroepen vrees af. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan bescherming zoals geboden onder de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart en domiciliëring wijzen op uw identiteit en nationaliteit, zaken die hier niet ter discussie staan. Uw schoolattesten en eigendomsakte van uw

huis in Hyatabad voegen niets wezenlijks toe aan uw dossier. Tenslotte legde u nog een brief voor van het UNHCR. Er mag echter gezien uw verklaringen getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze brief. U beweerde als vrijwilliger voor hen gewerkt te hebben, maar u wist niet over welke expertise deze vluchtelingenorganisatie beschikte (gehoorverslag CGVS p. 5). Er werd u gevraagd waarom u in uw brief als "Repatriation Facilitator" stond vermeld, temeer daar dit niet overeenkwam met uw job zoals u die omschreef. U beweerde immers dat u lokale Pakistanen diende in te zamelen die naar speeches over landbouw enz. kwamen luisteren (gehoorverslag CGVS p. 5). U gaf aan niet te weten waarom u in de brief als "Repatriation Facilitator" beschreven staat, zelfs nadat u de brief bekeken had (gehoorverslag CGVS p. 5, 6). Het is dan ook duidelijk dat u deze brief niet doorgelezen heeft. Voorts blijkt uit publieke informatie dat de man die de brief ondertekende, William Tarpai, in mei 2006 wanneer de brief werd opgesteld, niet meer actief was voor het UNHCR in Peshawar. Deze man werkte voor het UNHCR, Peshawar tussen 2001 en 2003. Toen u actief was voor het UNHCR (2004-2006, volgens uw brief) was deze man zelfs gestationeerd in Bosnië. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze brief. Het lijkt er dan ook op dat u bewust poogde om de Belgische asielinstanties te misleiden. Deze vaststellingen breekt de ernst van uw ingeroepen vrees eens temeer af.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Naar luid van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van voormelde wet van 15 december 1980 moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Het betreft een substantiële vereiste.

2.2. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

2.3. In casu beperkt het verzoekschrift zich tot het opsommen en het integraal citeren van artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, en 49 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en verwijst summier naar algemene basis rechtsleer inzake vluchtelingenrecht. Onder punt B.2 en C.3. herhaalt verzoeker louter de feiten van zijn asielrelaas "Dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vervolgingsvrees ten onrechte niet onderzocht heeft. De verzoeker had immers wel degelijk ernstige motieven om Pakistan te ontvluchten. De verzoeker heeft wel degelijk een band met Mingora. Swat. De verzoeker ondervindt ernstige moeilijkheden omwille van het conflict tussen de Pakistaanse overheid en de Taliban. De Taliban namen 2 auto's vanuit verzoekers winkel in Mingora en de verzoeker raakte - ongewild - betrokken bij een schietincident tussen de overheid en de Taliban. Door deze ontwikkelingen staat de verzoeker onder druk van beide partijen. Hij verzoekt om die reden om de vluchtelingenstatus. (...) De verzoeker heeft immers een band met de plaats Swat in Pakistan alwaar een onveiligheidssituatie bestaat in de zin van art. 48 /4, § 2 c Vreemdelingenwet."

2.4. Verzoeker geeft aldus niet aan hoe de bestreden beslissing de opgesomde wetsartikelen schendt. Hij onderneemt niet de minste poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen noch wat de CGVS eventueel niet zou onderzocht hebben. Evenmin legt verzoeker ter terechtzitting spontaan de nieuwe stukken neer (zie punt B.3.).

2.5. Aangezien het verzoekschrift geen enkel ontvankelijk rechtsmiddel bevat, is het zelf niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK